

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι

δρ 8

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀποστέλλεται:

Διευθύνειν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθήρας

Αἰέορται

τοῦ διεθνούς ἀρχαιολογικοῦ συνεδρίου ὑπῆρξαν ὕμνος διὰ τὴν Ἑλλάδα, θαυμασμός διὰ τὰς ἐπιτελεσθείσας προόδους καὶ διὰ τὴν καλονήν τοῦ Ἀττικοῦ ὀρίζοντος. Οἱ ξένοι ὅταν ἀπερᾶσιν νὰ κατέλθωσιν εἰς Ἀθήνας δὲν ἐφικνύοντο ποτὲ ὅτι ἀνέμενον αὐτοὺς τόσαι εὐχέραι ἐκπλήξεις, δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ συναγωνισθῶσι πρὸς ἴσους, ὅτι ὅχι μόνον θὰ θαυμάσωσι ἀλλὰ καὶ περισσώτερον θὰ θαυμάσωσιν αὐτοί. Ἡ εὐχέραις ἐκπλήξεις ἤρχισεν ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴν—ἃς τὴν ὀνομάσωμεν οὕτω—τοῦτέστι ἀπὸ τὴν πρώτην, ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, συνάντησιν ἣτις ἐγένετο τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης ὅπως οἱ ξένοι σοφοὶ γνωρισθῶσι πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι συναδέλφους των. Ἐν τῇ μεγάλῃ Αὐθύῃ ἐσπεύδον πάντες νὰ μεταβῶσι ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου μέχρι τοῦ τελευταίου κατόχου εἰσπηγίου. Τοὺς ξένους ὑπεδέχετο ὁ τοῦ Πανεπιστημίου Πρύτανης κ. Λάμπρος μετὰ τῶν καθηγητῶν, κυρίων καὶ δεσποινίδων. Ἡ ἐν γένει δὲ γενομένη ὑποδοχή, ἡ Βασιλικὴ λεπτότης καὶ εὐπροσηγορία, ἡ προθυμία τῶν ἄλλων ἀρχῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ τελειότης τῆς διακοσμήσεως τῆς αἰθούσης, αἱ ἄλλαι εὐκολίαι ἃς ἤτοιμασεν ἐξέπληκτες ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ δεξιὰ πάντοτε χεὶρ τοῦ κ. Λάμπρου τοῦ ἀόκνου ἐργασθέντος καὶ εὐπροσώπου ἡμᾶς ἀναδείξαντος, ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν τῶν ξένων εὐρισκόν τὰ πάντα τέλεια καὶ ἐν πολλοῖς ἀνώτερα καὶ ἂν τὸ συνέδριον συνεκροτεῖτο εἰς εὐρωπαϊκὴν πόλιν. Οὕτως ὥστε ὅτε περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἐσπερινὴν κατέλιπον τὸ Πανεπιστήμιον ἕνα θαυμαστικὸν α! ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ χεῖλη ὅλων ἕνα πολυπλάσιον τὴν ἐπομένην ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Παρθενῶνος κατὰ τὴν κήρυξιν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης οἱ σοφοὶ ξένοι περιέστησαν εἰς πλήρη ρεμβασμόν. Ὅ,τι εἶδον δὲν τὸ ἀνέμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ τὰς ἐκπλήξεις ὑπῆρξεν τόσον ταχέως ὥστε νὰ ἀφήσῃ ἐντυπώσεις ἀνεξάλειπτους. Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὸ μαγικόν, τὸ θεῖον, τὸ ἰδεώδες τὸ φαντασμαγορικὸν ἐκεῖνο θέαμα τῆς Ἀκροπόλεως, τὴν ἱερὰν ἐκείνην φοικίαν προτῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ τέχνης ἐν παραβολῇ πρὸς τὴν σημερινὴν πρόδον τῶν ἐπιγόνων. Ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ Στάδιον. Ἀληθῶς οὐδεμία ἄλλη πόλις ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ τόσα πλεονεκτήματα καὶ τόσα δικαιώματα: οἱ δὲ ξένοι ὧν οἱ πλείστοι ἐθαύμαζον τὴν ἀρχαιότητα ἐκ τῆς μελέτης τῶν βιβλίων ἀπέρχονται νῦν ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέροντες ἀποτετυπωμένον τὸν θαυμασμόν τοῦτον ἐν τῇ καρδίᾳ των, ἔχοντες τὴν διάνοιάν των συνεχῶς πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν μικρὰν αὐτὴν Ἑλλάδα ἣτις ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐκλειαν καὶ τὴν προγονικὴν δόξαν.

Παρασκευὴ (25ῃ Μαρτίου). Ἡ ἡμέρα αὕτη ἀνέτειλεν ἐξόχως καίμεγαλοπρεπῶς ὥραία. Ὁ ἥλιος ἔλουε τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς τῆς πόλεως. Αἱ μουσικαὶ καὶ αἱ σάλπιγγες ὁρθροῦ βαθέως περιερχόμεναι τὰς ὁδοὺς ὑπενθύνιζον εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἔχοντας τὴν εὐτυχίαν νὰ κατοικῶσιν ἐν Ἀθήναις ὅτι διττὴ ἦγετο ἐορτή. Ἡ ἀνάστασις τοῦ ἔθνους καὶ ἡ σύγκλησις τοῦ ἀρχαιο-

λογικοῦ συνεδρίου. Αἱ δύο ἐορταὶ φρονίμως συνεδύσθησαν, ὅπως καταστῶσι μεγαλοπρεπέστεραι καὶ προσδώσιν μεγαλειτέρην λαλπρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ξένων. Ἀπὸ ἐνωρὸς πλῆθος ἤμετρον διευθύνεται πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τῶν Ἀνακτόρων καὶ τὰς ὁδοὺς Μητροπόλεως καὶ Ἐρμού θέν θὰ διέλθῃ ἡ Βασιλικὴ πομπή. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ δὲν περιγράφεται ἐπαρκῶς εἶνε ἡ παράλασις τῶν μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Οἱ μικροὶ αὐτοὶ Ἕλληνες, οἱ μέλλοντες στρατιῶται καὶ ἰθύντορες τῶν τυχῶν τοῦ ἔθνους ἐν ὁμιουρόφῳ στολῇ, μὲ ἥθος ἀρειμάνιον, μὲ βήμα ἔρρυθμον, μὲ ἐγώτισμόν καὶ ὑπερηφάνειαν στρατηγού, παρελαύνουσιν ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇς σημαίας καὶ τύμπανα καὶ παρατάσσονται κατὰ μῆκος τῆς ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς μητροπόλεως ὁδοῦ, ἀποτελοῦσι τὴν πρωτοπόριαν τοῦ στρατοῦ. Καὶ ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην καὶ ὁ δουλεύων εἰσέτι δακρύουσιν ἐκ χαρᾶς διότι διὰ τῆς χαρμοσύνης ταύτης ἡμέρας μετριοῦται πως ἡ λύπη ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι τῶν ὁμοφύλων ἡμῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῇ περιπλοκῇ ἄλλων ἐθνικῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῇ ἀφροσύνῃ τῶν ἡγετῶν τοῦ Θερίσου οἵτινες διὰ προσωπικὰ ἐντελῶς ζητήματα διακυβεύουσιν αὐτὴν τῆς πατρίδος τὴν τύχην διότι ἀντλοῦσι δυνάμεις ἵνα καρτερώς ἀγωνισθῶσι τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα: θέλουσι διὰ τῆς ἐπετείου τῆς ἀγίας ταύτης ἐθνικῆς ἡμέρας νὰ ἀναπτέρωσιν τὰς ἐλπίδας των καὶ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ μικροσκοπικοὶ λαοί, ἡ μέλλουσα αὕτη γενεὰ θὰ βαδίσῃ ὁλοῦς ἄλλοιαν ὁδὸν καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ διεκδικήσῃ καὶ προστατεύσῃ τὰ ἐθνικὰ δίκαια. Κατὰ τὴν 10 1)2 ἡ Βασιλικὴ πομπή ἐξέρχεται τῶν Ἀνακτόρων καὶ διευθύνεται εἰς τὸν ναόν τῆς Μητροπόλεως ἐν μέσῳ ἀτελειωτῶν ζητωκραυγῶν μαθητῶν καὶ λαοῦ, τῶν μουσικῶν ἀνακρουσῶν τὸ ὕμνον καὶ τῶν τυμπάνων κροτούντων. Μετὰ τὴν τελετὴν τῆς δοξολογίας ἡ Βασιλικὴ συνοδεία ἐπιστρέφει εἰς τὰ Ἀνάκτορα μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς. Τὰ πλῆθη πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς, ὁ στρατὸς ἀποσύρεται καὶ οἱ ξένοι οἱ ἐλθόντες διὰ τὸ συνέδριον, παρακολουθοῦσι τὰ πάντα μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἐτοιμάζονται διὰ τὴν δευτέραν τελετὴν τὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Κόσμος ἀρετὸς ἔχει χυθῇ ἐπὶ τῶν γελῶντων ὑπὸ τὸν ἥλιον λόφων καὶ αἱ ἄμαξαι κομίζουσι ἀδιακόπως πρὸ τῶν προπολαίων ψηλά καπέλλα, ρεγδιγκότας, ζακέδες, φράκα ξένους καὶ ἐντοπίους, ὠραιότητα καὶ ἀσχημίας. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Ἀκροπόλεως οἱ κύριοι Σωτηριάδης καὶ Φίλιος ἐξελέγχουν τὰ εἰσιτήρια. Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς μεγάλης κλίμακος ὑπὸ τὴν σκιάν των στηλῶν διακρίνεται ὁ πρόεδρος τοῦ Διεθνούς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου, ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος οἰκοδεσπότης τοῦ ἐνδοχωτέρου τῶν οἰκῶν τῆς ὑψηλοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑποδεχόμενος. Περιτριγυρίζεται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς. Διακρίνεται ἐκεῖ ὁ Πρύτανης κ. Λάμπρος φέρον τὸ νέον ὥραϊον παράσημον, τὴν Πρυτανικὴν ἄλυσιν τὴν ὅποιαν ὁ Βασιλεὺς ἐνεχείρησε τὴν πρωίαν καλέσας εἰς τὰ ἀνάκτορα τὸν πρύτανην καὶ τὴν σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Διάδοχος εἶναι ὁμιλητικώτατος, δίδει διαρκῶς διαταγὰς. Παρὰ τὸν Διάδοχον ἵσταται καὶ ὁ κ. Μπάουτσερ, ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου», οἱ ὑπουργοὶ κ. κ. Καραπάνος καὶ

Γουναράκης καὶ μερικοὶ διπλωμάται. Εἶναι ἤδη ἡ ὥρα 2 1)2 μ. μ. καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι ἔχουν ἀνέλθῃ πάντες τὴν Ἀκρόπολιν, ἀποσυρθέντες πρὸς τὸν Παρθενῶνα σκορπισθέντες ἐπὶ τῶν μαρμάρων καὶ μελετῶντες. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τὸ θέαμα τῆς ἐαρινῶς χρωματισμένης φύσεως, τοῦ γαληνίου ἐλαιῶνος τῆς Καλλιθέας, τοῦ ἀλιπέδου, τῆς πόλεως, εἶναι θεσπέσιον. Ἡ φύσις ἔχει κατ' ἐπὶ λατρείας καὶ δεήσεως. Ἡ Ἀττικὴ πρασινάδα, μὲ τὰς ἀποχρώσεις τῆς σοφῆς ἀρμονισμένης ἀπλώνεται μακρῶς ἐν τῇ ἀνὰ μέγαν λευκὸν σύννεφο εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ φαίνεται ὡς νὰ μὴ τολμᾷ ν' ἀπλωθῇ. Πᾶσα πνίγει τὰς ρίζας τῶν γυμνῶν μαρμαρίνων σπονδύλων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μαργαρίται κλίνουσι ἐπὶ τῶν θραυσμάτων εἰς μίαν μυστικὴν συνειλίαν. Οἱ ξένοι δὲν ὁμιλοῦν, ἀλλὰ προσεύχονται. Ἐμφανίζεται ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀνερχόμενος τὴν μεγάλην κλίμακα. Τὴν ὕψος ὥραν ἀκριβῶς οἱ ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαιολόγοι ἔβλεπον ἀπὸ μακρὰν τὴν ἀφίξιν τῆς Β. Οἰκογενείας. Ὁ Διάδοχος ὑπεδέχθη τὴν Β. Οἰκογένειαν καὶ ἐτάχθη ἐμπρὸς ὁδηγῶν αὐτὴν διὰ μέσου τῶν χορταριασμένων συντριμμάτων πρὸς τὸν Παρθενῶνα. Ἡ αὐρα ἦτο λεπτὴ, καὶ τὰ πάντα τὴν ὥραν αὐτὴν, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μικτὴν πνοὴν μαρμάρων μαζὶ καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς κυρίας Συλβαίν μέχρι τοῦ παρισταμένου κ. Μιστριώτου, ὦ ναι τὰ πάντα ἦσαν ὥραϊα.

Μετ' ὀλίγον ἕνα χρυσοῦν πιλίκιον πλημμυρούμενον ἀπὸ τὸ καταρρέον πλούσιον λοφίον ἐφάνη ὑπὲρ τὸ πλῆθος. Ὁ Διάδοχος ἤρχισε μὲ τὴν γνησίαν του ἑλληνικὴν προφορὰν σαφῶς καὶ καθαρῶς ἐκφωνῶν τὴν προσφώνησιν πρὸς τοὺς ξένους. Αἱ στῆλαι ὀπισθεν τῶν ὁποίων κατέβαινεν ὁ ἥλιος τὸν ἐσχιάζον καὶ διὰ τῶν χαρμάτων των τὸ κατάχρυσον φῶς χυνόμενον ἐχρῶσιν μαλλιὰ καὶ ἔτηκε μάτια ἐπάνω εἰς τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον. Ὁ Διάδοχος εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως βράχου, εἰς ὃν ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς ἀπέδωκε μετὰ μακροῦς αἰῶνας τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν, τὴν προσήκουσαν εἰς τὴν αἰώνιον Τέχνην, ἐντὸς τῶν περικαλλῶν λειψάνων τοῦ ναοῦ τούτου τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς συμβολίζουσας τὴν σοφίαν, ἡ σεμνὴ ὕμνων συνέλευσις σήμερον εἶνε σύνδοξος ἱεροφαντῶν, φερόντων ἀπὸ τῶν περάτων τοῦ κόσμου τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος».

Ἀπὸ μέρους τῆς νέας Ἑλλάδος εὐχαριστῶ ὕμνας, κύριοι, μετὰ προθυμίας ἀκούσαντας τῆς φωνῆς αὐτῆς, καλοῦσης ὕμνας εἰς ἐπίσκεψιν τῆς χώρας τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων εὐκλεοῦς παρελθόντος καὶ εἰς συνεργασίαν πρὸς μελέτην καὶ διαφώτισιν τῶν μνημείων, ἅτινα κατέλιπεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

«Ἐχομεν τὴν συνείδησιν, ὅτι ἐπετελέσαμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς ἡμᾶς καθήκον τῆς συντηρήσεως καὶ ἀνασώσεως, τῆς ἀποκαλύψεως καὶ ἀναστηλώσεως τῶν μνημείων τοῦ προγονικοῦ ἡμῶν παρελθόντος, καὶ ὅτι διὰ παντός τρόπου ἠγωνίσθημεν ν' ἀναδείξωμεν τὴν Πατρίδα ἡμῶν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῆς ἀρχαιολογίας».

Ἀλλ' ὁμοίως συνησθάνθημεν, ὅτι τὰ προγονικὰ ἡμῶν κειμήλια εἶνε θησαυρὸς κοινὸς εἰς τὸν πεφωτισμένον κόσμον, καὶ διὰ τοῦτο παρέσχμεν μετὰ τῆς μεγίστης ἐλευθεριότητος

τὴν ἀδειαν ἡμῶν καὶ τὴν συνδρομὴν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ὅπως συνεργασθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑδάφους μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ εὐγενεῖ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἀγῶνι.

«Τῆς διεθνούς καὶ εἰλικρινούς συνεργασίας ταύτης καρπὸς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ σύγκλησις τοῦ Συνεδρίου τούτου, ὅπερ σκοπεῖ τὴν προαγωγὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης διὰ τῆς βοηθείας καὶ συμπράξεως ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ πεποιθέντος ἐνηντίσμεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀπεκδεχόμενοι ὅτι ἡθέλωμεν τύχει τῆς προθύμου καὶ ἐνθουσιώδους συμμετοχῆς ὑμῶν εἰς ἔργον, οὕτῃς πρωτοβουλίαν ἐθάρρυνε ν' ἀναλάβῃ νῦν ἡ νέα Ἑλλάς ὡς κληρονόμος τῆς ἀρχαίας.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν σεμνύνεται ἐπὶ τῇ ἐνταυθα παρουσίᾳ ὑμῶν, ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαὸς εὐτυχεῖ ἐαυτὸν μετ' ἐμοῦ, ὑποδεχόμενος ὑμᾶς, τοὺς ἐπιστήμους ἀντιπροσώπους πολλῶν καὶ κραταιῶν ἐθνῶν καὶ πάντων σχεδὸν τῶν ἐπιστημονικῶν καθιδρυμάτων καὶ πρωτοκαθεδρῶν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης. Τείνου δὲ εἰς ὑμᾶς φιλοξενὸν τὴν δεξιάν, προσφώνει ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας δι' εἰλικρινούς Χ α ἱ ρ ε τ ε.

Ἐν μέσῳ τῶν καλλιτεχνισμῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης, τῶν ὡσπερ ἀειπαλῆς πνεύμα καὶ ψυχὴν ἀγῶνα καταμεμιγμένῃν ἔχοντων, ἐν μέσῳ λαοῦ προσκεκίμενου μετὰ σεοργῆς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ μεγάλου παρελθόντος, καὶ βαδίζοντος, στερρῶς τὴν ἐπὶ τὰ πρόσσω ὁδὸν, χωρήσατε μετὰ θάρρους ἐπὶ τὸ ἔργον ὑμῶν, ὃ ὁμηροὶ θεράποντες τῶν ἀρχαίων Μουσῶν, πεποιθότες, ὅτι σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ὃν ἀντιπροσωπεύετε, θέλει κροτήσῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ ὑμῶν ἀγῶνι ὑπὲρ ἐπιστήμης τιμώσης τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' κηρύττει τὴν ἐνάρκιν τοῦ πρώτου Διεθνούς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου.

Συνορὰ χειροκροτήματα ἀντήχησαν ἐντὸς τοῦ Παρθενώους. Μετὰ τοῦτο ὤμιλησεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ.Καραπάνος εἰς τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Α. Β. Γ. ὁ Διόδοτος, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἡ-φλητὴ διευθύνει ἰσχυρῶς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συναθροίσσεως μας, ἐξηγήσεν ὑμῖν δι' ἐπισήμου φωνῆς τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔχω λοιπὸν ἢ νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ἐκ μερὸς τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς χώρας μας τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὅποιαν αἰεὶ, κύριε, εὐνοστήθητε νὰ μᾶς παρασχέτετε προσερχόμενοι ὅπως συγκροτήσῃτε τὸ Διεθνὲς Συνεδρὶον τῆς Ἀρχαιολογίας. Ἡ ἀρχαιολογία, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων μνημείων δὲν ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Εὐρίσκομεν πολλοὺς ἐρασιτέχνους καὶ συλλογὰς ἀρχαίων ἀντικειμένων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ Ῥωμαίοις. Ἀλλ' ἡ ἐπιστὴμὴ ἀνέκει εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, διότι ἡ μελέτη τῶν ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν μνημείων ἀπετέλεσε τὴν πρώτην καὶ κυρίαν βάσιν. Διόφοροι σοφοὶ ἄλθοντες ἐξ ὁλων τῶν μερῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου συναντῶμενοι καὶ ἀνταλλάσσοντες μεταξὺ τῶν τὰς σκέψεις τῶν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐργασιῶν τῶν θὰ συντελέσωσιν ὅπως ἐπεκτείνωσιν τὴν ἀρχαιολογίαν, ἥτις θὰ περιλάβῃ βαθυρόδιν πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν βίον τῶν ἀρχαίων. Ἡ ἀνάπτυξις τὴν ὅποιαν αἱ ἀρχαιολογικὰ ἀνασκαφαὶ ἔλαβον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ τὰ πολυάριθμα καὶ πολυτίμητα μνημεῖα, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν πανταχόθεν καθίστασιν ἀπαραίτητον τὴν συνεργασίαν ταύτην τῶν ἀρχαιολόγων πάσης χώρας ἄνευ τῆς ὁποίας εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνωσι μελέται συγκριτικαὶ μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶσαν διαφόρων ἐρευνῶν. Μία ἐξέτασις ὅλην τῶν μνημείων, τὰ ὅποια οἱ ἀρχαῖοι μετέωσαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, γινόμενη ἀπὸ κοινῶν διὰ τῶν Διεθνῶν Συνεδρίων θὰ διαφορῇ τὰ σχετικὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν. Θὰ καταστήσῃ γνωστὸν κατὰ τρόπον πληρότατον τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ χρησιμεύσῃ ἐπίσης ὅπως λύσῃ τὰ ζητήματα τ' ἀφορῶντα τὰς ἐπιστήμους καὶ τὰς θετικὰς μελέτας. Ἐγένετο ἐν Εὐρώπῃ πλεῖστα

συνεδρία ἀνθρωπολογίας καὶ ἱστορίας, ἐν τοῖς ἐν τοῖς ὁποίοις τ' ἀρχαιολογικὰ ζητήματα ἐξετάσθησαν ἐν παρόδῳ. Ἀλλὰ τὸ συνέδριον τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἀρχαιολογίαν ὡς θέμα κύριον καὶ μοναδικόν. Ἀντιπροσωπεύετε ἐνταυθα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὁλόκληρον καὶ ὁ χῶρος ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήλθοντες εἶνε τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει ὅχι μόνον τὸ τελευταῖον πρῶτον τῆς μεγαλοφυίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον συμβολίζει ἀκόμη τὴν ἑνωσὶν δύο πολιτισμῶν ὁμοφώνως ἀνεγνωρισμένην ὡς ἀνωτέραν ὅλων τῶν ἄλλων. Τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλάς ἦντις μετὰ τοὺς αἰῶνας τῆς ἐρημώσεως ἠδυνήθη ἐν μέρει μόνον ν' ἀνασυσταθῇ ὡς ἐλευθερὸν ἔθνος αἰσθάνεται ἤδη ὅλον τὸ βάρος τῆς εὐθύνης, ἣν ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν της, καὶ τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τῶν ὁποίων τὴν φρούρησιν ἐτίχθη. Θὰ εἶνε εὐτυχὴς ὁσάκις δυνήθῃ νὰ συντελῇ ἔστω καὶ καθ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποῖου αἱ βάσεις ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν ἔργων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ της.» Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Καρθαδίας λέγει. «Ὅτε ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία διετέλει ἐν ὑψίστῃ ἀκμῇ δόξης καὶ πολιτικῆς δυνάμεως ὁ Περικλῆς ἠθέλησε νὰ καλέσῃ εἰς Ἀθήνας Πανελλήνιον Ἀρχαιολογικὸν Συνεδρὶον πρὸς σύσκεψιν περὶ ἀνεγέροσας τῶν ἱερῶν ἀτινα κατέκαυσαν οἱ Πέρσαι καὶ περὶ τὸν θυσιν, ἃς οἱ Ἑλλήνες ὥρεον εἰς τοὺς θεοὺς. Ἀλλ' ἔνεκα ἀντιζηλιῶν τὸ σχέδιον τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου ἐματαιώθη. Εὐτυχῶς σήμερον δὲν ὑπῆρχεν ἀντιζηλία. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἔχων πλήρη συνειδήσιν τῶν προσδόν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, αἰτῆσις ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν τελευταίαν 40ετίαν, πιστὸς δὲ διεργασιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ παντός πεπολιτισμένου κόσμου ἐκάλεσεν εἰς Ἀθήνας Διεθνὲς Ἀρχαιολογικὸν Συνεδρὶον, ὅπερ εἶνε Πανελλήνιον Συνεδρὶον, διότι πάντες ὑμεῖς εἰσθε Πανελλήνες, πάντες ἀνήκετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥτις εἶνε πατρίς παντός πεπολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐπιστήμης, ἥτις ἐγένετο τὸ σχολεῖον τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Καυχώμεθα διότι ἔχουμε ὡς συνεργάτας εὐγενῆ τέκνα τῶν ἀπάντων τῶν λαῶν, διότι παριστοιχίζομεθα ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Αὐστριακῶν, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἰταλῶν. Πάντες ἡμεῖς ἐγγόφροι καὶ ἔτι συννηρόημενοι ὅπως σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε ἡμᾶς. Νὰ ἴδῃτε τὰ ἔργα, ἅτινα ἐξετέλεσamen καὶ νὰ συνενόησθε τὰ φῶτα ὑμῶν μετὰ τῶν ἡμετέρων ὅπως οὕτως ἐργασθώμεν ἀπὸ κοινῶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐξερευνῆσιν τοῦ κλασσικοῦ ἑδάφους τῆς ἀρχαιότητος πρώτη ἡ Γαλλία ἀπήντησεν, ἥτις ἱδρύσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1846 τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν θέλουσα νὰ συνεχίτῃ τὸ ἔργον, ὅπερ τοσοῦτον ἐνδόξως εἶχεν ἀρχίσει διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς τοῦ Μωρῶς. Δευτέρῃ ἡ Γερμανία ἱδρύσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1874 τὸ Ἀρχαιολογικὸν αὐτῆς Ἰνστιτούτον, συγχρόνως δὲ θέλουσα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρον τοῦ Βιγγελμάν ἥρχισεν τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ὀλυμπίας, αἰτῆσις ἦσαν προοριζόμεναι νὰ ἀποτελέσωσι νέαν ἐποχὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης.» Ἐξέτηκεν ἀκολουθῶς ὁ κ. Καρθαδίας τὴν γενόμενὴν πρόσδιν εἰς τοὺς καθ' ἑκάστα κλάδους τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ ἴδις εἰς τὴν γενικὴν ἀρχαιολογίαν, ἔνεκα τῶν ἐπιτυγῶν ἀνασκαφῶν, αἰτῆσις ἀρξάμεναι ἐκ τῶν Μυκηνῶν κατέλθον μέχρι τῆς Τρωάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κρήτην.

Μετὰ τὸν κ. Καρθαδίαν πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῶν ἐνταυθα Ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν κ. Διόδοτος τῆς Γερμανικῆς ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἐστῆσιν ταύτην στιγμήν καθ' ἣν διὰ πρώτην φοράν συνέρχονται οἱ ἀρχαιολόγοι ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου, ὅστις ὑπῆρξεν ποτε γὰρ τῆς θεᾶς τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης, νῦν δὲ κατέστη τὸ ἱερὸν ὅλων τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ὁλων τῶν πεπαιδευμένων, ἔχω τὸ καθῆκον ὡς Γερμανός, ἰδίως δὲ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Γερμανικοῦ Ἰνστι-

τούτου νὰ εἰπῶ ὀλίγας λέξεις εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι βαθύως. Ἡμεῖς οἱ Γερμανοὶ, βεβαίως δὲ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ξένοι, εὐγνωμοσύνην διὰ τοῦτο διότι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ γῆ δὲν ἐγενέμεθα δεκτοὶ μόνον ὡς ἐμπόδιστοι ξένοι, ἀλλ' ἐπετρίπη εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ ἐλευθεριώτερου τρόπου νάνασκάψωμεν καὶ μελετήσωμεν ὅλους τοὺς θαυμασίους ἠθασμούς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἐπὶ πλεόν δὲ ἐγνωρίσαμεν εἰς τὸν ἑλληνικόν καὶ ξένους ἀρχαιολόγους, ὅτινες ὅλοι ἐργάζομεναι μετ' ἡμῶν τῶν Γερμανῶν ἐν εὐρείᾳ ἀρμονίᾳ καὶ φιλικῇ ἀνιλλῇ καὶ ὡς ἡμεῖς ἐνα μόνον γνωρίζομεν σκεπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινῆς ἡμῶν ἐπιστήμης.» Ἀπὸ δὲ ἐμνημόνευσεν τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀσχοληθέντας εἰς ἀνασκαφὰς Γερμανοὺς ἀπὸ τοῦ Βιγγελμάν μέχρι τοῦ Σχλίεμαν κατέλθεις:

«Ὅχι μόνον ἐξ ὀνόματος τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου, ἀλλὰ πνευματικῶς ἐξ ὀνόματος ὁλων τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων, τοῖσι μὲν νὰ εἰπῶ ἀπὸ τοῦ χώρου τούτου, ὅτι ἡμεῖς ὅλοι θὰ προσπαθώμεν ν' ἀναδειχθώμεν ἐπ' αἵματι τῶν προσδόντων τούτων. Καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὡς καλοὶ Γερμανοὶ, ὁσάκις δὲ ὡς πιστοὶ φιλέλληνες, δι' ὁλων τῶν δυνάμεών μας, ἃς ἐργασθώμεν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐπιστήμης μας, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλλάδος.»

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Μοζζανκέτ. «Καθ' ὃν τρόπον, λέγει, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ μας ἐμπνεύμεθα ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδανικοῦ τῆς καλλοσύνης, οὕτω καὶ ἡ ἡρώϊκὴ ἐκείνη γενεὰ ἐνεψυχῶτο ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος τῆς Ἑλευθερίας. Ὁρεόμενοι εἰς αὐτὴν καὶ πρὸς τὰ αἰσθημᾶτα, ἅτινα ἡ παρουσία καὶ αἱ συμπάθειαι ἀνήγειρον, ὅτι σήμερον ὁ ξένος σπουδαστὴς ὅχι μόνον ἔχει τὴν ἀδειαν, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνεται εἰς τὴν ἐξακολουθεῖν τῶν σπουδῶν τοῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος. Τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Γ. Μ. καὶ οἱ ὑπῆκοι τῆς Γ. Μ. σήμερον παρέχουσι τοιαῦτα δαίγματα ἐγκαρδίου φιλοξενίας ἀπολαμβάνουσι ταύτης ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα καὶ ἀπολαμβάνουσι αὐτὴν τὰ μέλη τῶν ξένων Ἰνστιτούτων ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτη. Οὕτως ἔχουμε ὅλοι τὸ προνόμιον ὄντες τιμημένοι φιλοξενούμενοι ὑπὸ ἐλευθεροῦ πεφωτισμένου καὶ φίλου λαοῦ.»

Μετὰ τοῦτον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Τ. Ἐρμαν Διευθυντὴς τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ὅστις: «Συνέλευσις ὡς ἡ σημερινή, εἶπε, συνέλευσις ἀνδρῶν συνελθόντων ἐκ χωρῶν διαφόρων, ὁλων ἀφωσιωμένων εἰς τὴν αὐτὴν σπουδὴν, ὁλων ἐμπνευσμένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου δὲν εἶνε ἐνδειγμα κατορθωμάτων τοῦ παρελθόντος, δαίγμα τῆς μελλούσης προόδου; Φαίνεται ὅσοι θέλουσιν ἀρχαιολογίαν, ἐν συνεδίᾳ τοῦ ἔργου τοῦ ὁποῖον ἐπετέλεσε κατὰ τὴν παρελθούσαν γενεάν, ἵνα ἐπιωρῶσιν τὸ πῶδιν τῆς δραστηριότητος της πρὶν ἀναλῶν τὸ ἐκλεκτόν αὐτῆς ἔργον. Καὶ ἀρκούει νὰ κηρυχθῇ ἡ συνδρομὴ αὐτῆς διεθνῆς, ἀφοῦ ἡ Ἑλλάς, μετὰ τὴν φιλοξενίαν ἐκείνην, διὰ τὴν ὅποιαν εἶνε περίφημος ἐπέτρεψεν εἰς πάντα τὰ ἔθνη νὰ συμμετέσχουν τοῦ ἔργου της τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν λειψάνων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, οὕτως αὐτὴ ἔχει τὴν κληρονομίαν.» Ὁ Διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Ὀλλῶ λέγει τὰ ἑξῆς: «Πρῶτα ἐν ξένων Ἰνστιτούτων τῶν ἰδρυθέντων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἑδάφους τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον νὰ ἐκδηλώσωσιν τὴν ἀγάπην τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

«Ἡ Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολὴ χαρετὶ εὐσεβόστως τὸ ἄνθος τῶν διδασκάλων τῆς ἀρχαιολογίας καὶ εὐχαριστεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν διότι ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ἐμπνευστὴν τοὺς συγκαλέσῃ εἰς τὸν φησικὸν τόπον τῆς συναντήσεως των. Ἡ Σχολὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐνθυμιθῇ ἐνταυθα τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησεν ἐπὶ 59 ἔτη, τὴν ἱστορίαν της ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἰς ἐκ τῶν μελῶν της ὁ Μπελῆδ ἀκέρως ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τῆς πληντεστάτης εἰς ἡμᾶς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ εὐρεσιτερος τῶν ἀρχηγῶν της ἔλαβεν νὰ λάμψῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἡ δόξα τῆς ἁγίου καὶ τῶν Δελφῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ νὰ κη-

ρῆξ ἡμέρον, εἶνε ὅτι ἐὰν ἠδυνήθῃ νὰ ὑπερετίσῃ τὴν ἐπιστήμην μετὰ τινος τιμῆς, τοῦτο πρωτίτως ὀρεῖται εἰς τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὅποιν ἀνείγει εἰς πᾶν ἔθνος τὸν θρασυρὸν τοῦ παρελθόντος του διαρκῶς ἐφάνη εὖνον εἰς τὰ σχέδια των ἐνέθρουν τὰς προσπάθειας καὶ ἠνέγκη τὰς ἐπιχειρήσεις των. Ὅλοι ἔδω πρέπει νὰ ἐνωθώμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐσεβόστως τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν μὲ καρδίαν συγκεκριμένην ἐκφράζομεν εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα. Πρὸς αὐτὴν ὁ πεπολιτισμένος κόσμος χρεώσεται τὸ ὅτι δύνανται ἀκόμη ὅπως λέγει ὁ ἑλληνικώτερος τῶν Γάλλων ποιητῶν νὰ βαπτίζεται εἰς τὴν γόνιμον πηγήν, ἐξ ἧς ἡ Ἑλλάς ἠνέκασε τὴν ἀλήθειαν.»—Μετὰ ταῦτα οἱ Βασιλεῖς ἀπεκρίθησαν τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ χειριζόμενοι ὑπὸ τοῦ πλήθους κατηνύθησαν πρὸς τὰ προπύλαια, ὅπου τοὺς ἀνέμενον αἱ βασιλικαὶ ἀμαξαί.

Τὸ Σάββατον τὴν 9 π. μ. συνελεύσθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρχ. Συνεδρίων ἐκάνοντες τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῶν μελῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν 9 1)2 π. μ. προσήλθον πλείστοι μέλη τοῦ Συνεδρίου ὁ ὑπουργὸς κ. Καραπάνος. Τὸ Διπλωματικὸν σῶμα, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ κ. Πρῶτασις μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ὑποδέχονται τοὺς ξένους. Περὶ τὴν 10 π. μ. προσήλθον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα. ὁ Διόδοτος καὶ ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος. Ὁ Διόδοτος κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου, παρ' αὐτὸν δὲ ἐκάθον ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Τμημάτων. Κηρυχθεὶς τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδρίσεως ὁ κ. Ὡμόλλ, γραμματεὺς τοῦ Προεδρείου, παρεκάλεσε τοὺς ξένους ἀντιπροσώπους ὅπως καταθέσωσιν εἰς τὸ Προεδρεῖον τὰς προσφωνήσεις των πρὸς διευκόλυνσιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν. Πολλοὶ κατέθεσαν αὐτάς. Ὁ Διόδοτος ἀνακινεῖ τὰ ὀνόματα τῶν ἐλκερῶντων πρὸςδόντων διαφόρων τμημάτων. Ὁ κ. Λάμπρος ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ θήματος ἐκρίνετο δι' ἐνθουσιώδους λόγου τοὺς ξένους σοφοὺς, διεξελθὼν δὲ τὰς ἐρασιτέλειας πρὸς ἐρευναν τῶν ἀρχαιολογικῶν κατέλθεις ὡς ἑξῆς. «Αὐτὴ ἐκείνη ἡ Ἀκρόπολις, ἡ γενέσασα χθὲς τοὺς ἱεροφάντας τῆς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα λατρείας, τοὺς προθύμους σπουδαστάς εἰς αὐτὴν ἀπὸ πάσης γωνίας τῆς Οἰκουμένης, ὡς εἰς ἄλλο ἱερὸν, οὐ διατηρεῖται ἔσσει ἀσέστος ὁ λόγος, εἶνε σύμβολον πατριῶν τῶν ὑπογεωσμένων, ἀλλὰ καὶ τῶν προσδόντων, ἃς ἐπετέλεσεν ἡ νέα Ἑλλάς, προσκεκίμενη πάντοτε πιστῶς εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος κληρονομίαν. Ὁ νέος Ἑλληνισμός ἐν συνεδίᾳ ἐπετέλεσε πρῶτον δουλεύοντα τὸν ἱερὸν βράχον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀπαλλάξῃ ἔπειτα αὐτὸν τῶν βαρβάρων προσκτισμάτων ἅτινα ἐπεσφύρουν ἐπ' αὐτὸν αἰῶνες ὅλοι παρακμῆς, ἐκπτώσεως καὶ δουλείας, καὶ ἀναστήλωσεν αὐτὸν ἐνόντων τὰ μερῶν πεπαιδευμένων, πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ καλέσῃ ὑμᾶς εἰς τὴν μεγάλην πανήγυριν τῆς χθὲς, καθ' ἣν ἐτετέλεσσαν συγχρόνως τὰ Ἑλευθέρια τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὰ νέα πανελλήνιον Παναθηναῖα, εἰς ἃ ἀπέστειλε τὰς εὐλαβεῖς αὐτοῦ θεορίας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἀπανταχόθεν ἐνθα ὑπάρχουσι διασπαρμένοι οἱ ἐν πνεύματι ἄνθρωποι καὶ σύμμενοι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἀδελφὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῇ αὐτῇ πνεύματι ἐργάζομενοι τὸ ἔθνος τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος, χεῖρες χαρὸν μεγάλην δεξιόμενον σήμερον τοὺς ἀριστεῖς τῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν ταύτῃ τῇ αἰσθησὶ, ἥτις μέλλει ν' ἀπὸ τῆς ἀνίσταται ὑμῶν τὰ σοφά. Τῶν νεοτάτων, ὄντες ἐν τῇ συναδελφικῇ ἀκαδημαϊκῇ χειρὶ, εὐμελῶς οὐκ ἔπαυσε τὸν ἡμῶν ἀνέκοντες ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς συγὰδες ἡμῶν πατέρες ἐκ τοῦ πίστευτος Βυζαντίου δέσωσαν εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἑσπερίων τὰς πρώτας δέλτους καὶ τοὺς πρώτους λίθους, ἐξ ὧν ἀνέτειλεν ἀναγεννηθεῖσα καὶ ἀναγεννησασα τὸν Μεσαιωνικὸν κόσμον τῆς Ἀρχαιότητος ἡ ἀγάπη καὶ ἡ μελέτη. Μεγαλυνθῆντες δ' ἐκείνη ἐν ἐλευθερῷ βίῳ ὡς μαθηταί

αὐτῶν ὑπερηκοντίσαστε τοὺς διδασκάλους καὶ ὑπῆρχατε οἱ μυσταγογοὶ ἡμῶν καὶ ὑποσῆται τῆς λατρείας τῶν ἰδίων ἡμῶν προγόνων. Μελλόντες δὲ νὰ τιμηθώμεν διὰ τῆς μετ' ἡμῶν συνεργασίας ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, δὲν ἀποκρίνομεν τὴν χαρὰν ἡμῶν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅτι ἐντὸς ἑθνικῇ τούτῳ Πανεπιστημίου τῶν Ἑλλήνων θέλει συναδελφώσῃ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐπιστήμης διδασκάλους καὶ μαθητάς, ἡ αὐτὴ λατρεῖα πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, παγκόσμιον πατρίδα τοῦ καλοῦ καὶ μεγάλου, πότνιαν καὶ κινήν μητέρα καὶ ἡμῶν καὶ ὑμῶν.»

Μετὰ τὸν κ. Λάμπρον ἀνῆλθεν εἰς τὸ θῆμα ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως κ. Μὰξ Κολλινῶν, ὅστις διὰ συντόμου προσφώνησεν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἐξαίρει τὴν σημασίαν τῆς συγκεκριμένης τῶν κορυφῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιστήμης εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συγχίρει τοὺς σθέντας τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Συνεδρίου. Ἀποδίδει εἰτα τιμὴν καὶ εὐχαριστίας εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἀρχαιολόγους, οἵτινες διὰ τῶν ἐργασιῶν των πολλαπλῶς συνετέλεσαν εἰς τὴν πρόδον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης, καὶ καταλήγων λέγει, ὅτι ἡ συγκεκριμένη εἰς Ἀθήνας τῶν σοφῶν τῶν δύο κόσμων ἀποτελεῖ τὴν ὑπογραφήν τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐνώσεως καὶ τῆς συνεργασίας διὰ τὸ μέλλον. Μετὰ τὸν κ. Κολλινῶν ὁ Ἀγγλὸς ἀρχαιολόγος Πέρσι Χάινς προσφώνει ἀγγλιστὶ ἐξ ὀνόματος τῶν ἀγγλικῶν Πανεπιστημίων τῆς Ὁξφόρδης καὶ τοῦ Καϊμπριτζ, ἐκθέσας τὰς προσδοκίας, ἃς ὁ πολιτισμένος κόσμος ἔχει ἐκ τοῦ συνεδρίου, καὶ ἐκ τῆς προόδου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιστήμης. Ἡ προσφώνησις περιεργί καὶ ἐνθουσιώδεις διὰ τὴν Ἑλλάδα περικύπτει, αἰτῆσις προκαλοῦν δι-κοπὰς ἐνθουσιῶδιν χειροκροτήματα.

Ὁ καθηγητὴς κ. Διμερὴς Κυριακὸς προσφώνει κατόπιν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκου-μενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἑλληνικῶν καθιδρυμάτων. Ἡ συνεδρίασις ἐ-λῃσε τὴν 11 1)4 π.μ. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἡ. μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα συνωμύλησαν ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῶν κ.κ. Βιλα-μόβιτ, Μέλενδερρ, καὶ τοῦ κ. Ὡμόλλ.

Ἡ διαργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Διεθνούς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου παρέβησεν τὴν 1 π. μ. πρόγευμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» εἰς τὸ ὅποιν παρελθόντων οἱ κορυφαῖοι τ

ραίναν και λαμπρῶς φωτισμένην μεγάλην αἴθουσαν και εἰ ξένοι διήλθον ἀκίμη ὠραίαν ἐσπέραν. Οἱ φοιτηταί και εἰ μαθηταί τῶν γυμνασίων διοργανώσαντες λαμπαδηφορίαν πρὸς τιμὴν τῶν ξένων διὰ βεγγαλικῶν φώτων, διήλθον ἡγούμενης τῆς μουσικῆς, τὰ κεντροειδέστερα μέρη τῆς πόλεως και κατέληξαν εἰς τὸ δημαρχεῖον ὅπου διελύθησαν. Μετὰ τὴν λαμπαδηφορίαν ἐφωταγωγήθη ἐπιτυχῶς ἡ Ἀκρόπολις.

Τὴν Τρίτην ἐπαναλήφθησαν αἱ συνεδριάσεις τῶν τμημάτων, τὸ δὲ ἐπείρας περὶ τὴν 9ην μ. μ. εἰς τὸ ἐν Φαλήρῳ Ἀκταῖον ὁ κ. Περμαζόγλου ἐκάλει ξένους και Ἀθηναίους εἰς ἀλησμόνητον διασκεδάσιν παραταθεῖσαν μέχρι πρωίας.

Τὴν Πέμπτην ὁμοῖα εἰς ὁμοίαν ψυχαγωγίαν ἐκάλει ὁ ὑπουργὸς κ. Καραπάνος εἰς τὴν ἐν Κηρυσσίᾳ ἑπαυλίαν. Ἀπὸ σήμερον ἀρχοῦνται τὰ ἀνὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ μέρη, ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἐπισκέψεις.

ΧΑΝΙΑ 26 Μαρτίου. Κατόπιν τῆς τελευταίας τῶν συσκέψεως οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων και τῶν νέων ὀδηγῶν τὰς ὁποίας ἐλάτουν παρὰ τῶν κυβερνητικῶν ἀπεράσαντες νὰ θέσουν τοὺς εἰς Θέρισσον συγκεντρωμένους ἐπαναστάτας ἐν ἀποκλεισμῷ ἐπισιτισμοῦ. Πρὸς τοῦτο διεταχθή ὁ ἀρχηγὸς τῶν Διένων στρατευμάτων Δουμπάνσκυ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποφασιν ταύτην πρὸς τοὺς ξένους. Ὅντως τὰ διεθνή στρατεύματα ἤρχισαν πα. αὐλοῦντα τὴν μεταφορὰν τροφίμων εἰς Θέρισσον.

Εἰς Ἀλικιανὸν συνελήφθη ὁ υἱὸς τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Μαλινδρέτου, ὡς ὑποκινῶν τοὺς χωρικοὺς νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ κίνημα τοῦ Θέρισσου.

Οἱ ἐν Θέρισσῳ ἐπαναστάται πληροφωρηθέντες τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα οἱ πρόξενοι ἀπεφάσισαν νὰ λάβουν κατ' αὐτῶν ἀπέστειλαν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦν τὴν σύμπραξιν τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνέλαβον. Προσέθετον ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν ὅτι τρέφουν μεγάλας ἐλπίδας ὅτι ἂν ὑποστηρίχθουν ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτικῶν μεριδίων, ὁ σκοπὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου ἀγωνίζονται θὰ ἐπιτευχθῇ ταχέως.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 26 Μαρτίου. Αἱ ἐφημερίδες γράφουσιν περὶ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀθηνῶν και ἀναφέρουσιν τοὺς ἀπαγγελθέντας χθὲς λόγους ἐν τῷ Περθεωνί πλέκουσι τὸ ἐγκώμιον τῆς Ἑλλάδος και χειροκροτοῦσι τὰς προσπάθειάς τῆς πρὸς συνέχισιν τῶν παραδόσεων τοῦ ἐνδόξου αὐτῆς παρελθόντος.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ 26 Μαρτίου. Τηλεγραφήματα ληφθέντα ἀπὸψε ἐνταῦθα βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Ρόζετβέρνσκυ Ρωσικὸς στόλος τῆς Βαλτικῆς ἐθεάθη πλέων πρὸς τὴν Κινεζικὴν θάλασσαν, ἥτις εἶνε ἡ περαιτέρω πορεῖα τοῦ στόλου τούτου και πρὸς ποῖον σημεῖον ὠρισμένως κατευθύνεται δὲν ἀναφέρει ταλὴρβέντα τηλεγραφήματα. Ὅπως δὲ ποτε ἡ εἰδησις θεωρεῖται πολὺ σπουδαία, καθὼς συμπεραίνεται ὅτι εἶνε πιθανώτατον νὰ συμβῇ ἀπροσδόκητα γεγονότα.

Ἐνεκα τῆς ἀφίξεως τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας εἰς Κέρκυραν ἀνεχώρησαν ἐκεῖσε ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁ Διάδοχος και ἡ πριγκίπισσα Σοφία. Τὴν πρωίαν τῆς Τρίτης ἐπρόκειτο νὰ καταπεύσῃ εἰς Κέρκυραν ἡ θαλαμηγός Χοεντζόλλερν φέρουσα τὸν Αὐτοκράτορα. Πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ ἐξήλθεν ὁ Βασιλεὺς ἐπιβαίνων τῆς «Ἀμφιτρίτης» και συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὁρηκτῶν «Ψαρῶν» και «Σπέτσαι». Ἀλλὰ παρὰ τὰ εἰθιμένα τὸ Χοεντζόλλερν κατέπλευσεν εἰς Κέρκυρα ἐρχόμενος ἐκ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς και συνεπὼς ὁ Βασιλεὺς δὲν συνήντησε τὸν Αὐτοκράτορα. Μετὰ πολλὴν ὥραν γερμανικὸν τορπιλλοδύλον ἀπεστάλη πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ἀμφιτρίτης ἥτις ἐπανῆλθε εἰς τὸν λιμένα τὴν 12 1)2. Ἀμέσως ὁ Βασιλεὺς ἐπεσκεψθῇ τὸν Γουλιέλμον και μετ' ὀλίγον ὁ Γουλιέλμος ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Τὴν ὥραν 4 παρὰ 20' δι' ἀτμακάτου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ μέλη τῆς Β. Οἰκογενείας, ὁ Βασιλεὺς μετ' ἐπίσημον στολὴν Ἑλλήνος ναύαρχου, ὁ Διάδοχος μετ' στολὴν ἄξιωματικῶν του γερμανικοῦ ἱππικοῦ, και ὁ πρίγκιψ Νικόλαος μετ' τὴν στολὴν τοῦ ὡς ἄξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ Βασιλεὺς χαιρετᾷ πάντας τοὺς προσελθόντας. Ὁ Βασιλεὺς και ὁ Διάδοχος ἐπιβιβάζονται τὴν Σχολὴν τῶν Ἐφέδρων, δίδουν δὲ διαταγὰς πρὸς κανονικώτερον παράταξιν. Περί ὥραν 4 και 1)4 κατέρχεται ὁ Κάιζερ ἀπὸ τοῦ «Χοεντζόλλερν» ἀποβιβάζόμενος εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποβάθραν. Ἡ ἀγγλι-

κὴ ναυαρχὴς ὄρχεται τῶν κανονιστολισμῶν, ἀκολουθεῖ δ' αὐτὴν ἅπαντα τὰ ἀγγλικά, τὸ γερμανικὸν κιταρρικὸν και τὸ φρουρίον. Τὸν Κάιζερ ἀποβιβάζοντες ὑποδέχεται ὁ Βασιλεὺς ἀνταλλάσσων μ. τ' αὐτοῦ χαιρετισμὸν. Ὁ Διάδοχος ἵσταται στρατιωτικῶς εἰς προσοχὴν, ἀντιχαιρετᾷ δὲ παρὰ τοῦ Κάιζερ ὁ Βασιλεὺς παρουσιάζει εἰς τὸν Κάιζερ τὸν δημαρχικὸν προσφώνησαντα αὐτὸν γαλλιστὶ ἐξ ὀνόματος τῆς πόλεως Κερκύρας ὡς ἐξῆς: Παρκαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἐμὲ νὰ καταθέσω πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς τὰς ἐκφράσεις τοῦ σεβασμοῦ τῆς πόλεως και τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, τὴν ὁποῖαν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἡδύκησε νὰ παράσχῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐπισκεπτομένη αὐτήν. Ὁ Κάιζερ ἐβλίψε τὴν χεῖρα τοῦ δημάρχου, ἀπαντήσας:

— Πολὺ ἐλυπήθην μὴ δυνηθῆς περίσω νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ὠραίαν νῆσόν σας ὡς ἐπεθύμουν. Σήμερον εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἐπισκεπτόμενος αὐτήν. Συνιστῶ ὑμῖν, κ. δημαρχε, νὰ ἐκφράσῃτε τὰ αἰσθήματά μου ταῦτα πρὸς τοὺς ὑμετέρους συνδημώτας και νὰ εὐχαριστήσῃτε αὐτοὺς διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τῶν.

Ἐκ νέου ὁ Κάιζερ χαιρετᾷ διὰ χειρὸς τὸν δημαρχικὸν και ὁ Βασιλεὺς παρουσιάζει πρὸς αὐτὸν τὰς ἄλλας ἀρχάς.

Ἡ Βασ. Οἰκογένεια και ὁ Κάιζερ, ἐπιβάντες ἀμαζῶν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Ἀνέκτορον τῆς πόλεως.

Ὁ Κάιζερ ἀνεχώρησεν ἐκ Κερκύρας τὴν ἐσπέραν τῆς Τετάρτης.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐὰν εἴχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ ζῶμεν μακρὰν τῶν Ἰωαννίνων και ἀνεγινώσκοντες μόνην τὴν ὠραίαν ἀληθῶς τὰς ἐννοίας και μεγαλορρήμονα τὰς ἐκφράσεις τελευταίαν ἀνταπόκρισιν τῆς «Ν. Ἡμέρας» περὶ τῶν τελεσθέντων φαντασιωδῶς λαμπρῶν (!) ἐγκαίνιων τοῦ νεοτεθέντος μεγάρου τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς, ἠθέλομεν ἐπανέλθῃ νοερώς εἰς τοὺς εὐκλείεις και ποθητοὺς ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς πραγματικῶς ἡ Ζωσιμαία Σχολὴ ὑπῆρξεν ὁ τηλαυγὴς φάρος ὁ φωτίζας ὁλόκληρον τὸ Γένος ἐν ταῖς πονηροτάταις και ζοφερωτάταις τοῦ βίου αὐτοῦ ἡμέραις. Ἀλλὰ φεῖ! Ἐσχόμεν τὴν θλίψιν νὰ παραστῶμεν κατηφαῖς μάρτυρες ἀλλ' αὐτόπται τῆς ἀδικαιολογήτου διαγωγῆς τῶν διοργανωσάντων ἀσημότατα και εὐτελέστατα διὰ λόγους, οὓς αὐτοὶ και τὰ προσωπικά των συμφέροντα γνωρίζουσι τὸν πανηγυρισμὸν ἡμέρας τῶν ἐπισήμων διὰ τὴν Ἡπειρον. Ἐκλαυσαν, λέγει ἡ ρηθεῖσα ἀνταπόκρισις, οἱ μᾶλλον εὐαίσθητοι ἐκ τῶν παρισταμένων... Πιθανὸν νὰ ἐκλαυσαν, ἀλλὰ θὰ ἐκλαυσαν ἴσως ἐκ λύπης και ἐντροπῆς, διότι τηλικαύτην ἡμέραν τῆς Ἡπειρωτικῆς πατρίδος δὲν ἠξιώθησαν νὰ ἐορτάσωσιν ὡς δεῖ, διότι δουλοπρέπεια και ταπεινότης φρονήματος δὲν ἐπέτρεψαν—οὐδενὸς ἄλλου κωλύματος ὑπάρχοντος—νὰ περιβληθῇ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου και μετ' αὐτῆς ἡ Ἡπειρος πᾶσα τὴν ἐορτάσιμόν της ἐθνικὴν στολὴν, ἀκριβῶς τώρα, ὅποτε κακοήθεις, ὅσον και μωραὶ ἀπόπειραι γελοίων ξένων προπαγανδῶν ἀγωνίζονται νὰ παραστήσωσιν ἐρρυπαμένην τὴν ἀσπίλον ταύτην τῆς Ἑλληνικωτάτης ταύτης γῆς στολὴν. Ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῶν Ἰωαννίνων ὡκτερε τὰ διαπραχθέντα και κατηγανάκτησε κατὰ τῶν ἐνόχων τόσῳ ἐγκληματικῆς παραλείψεως.

Εἰ και οἰκτεροῦμεν τὴν παράβλεψιν τῆς ἐν παρούσῃ περιστάσει ἐπικαίρου ἐφαρμογῆς τοῦ προγενικοῦ λογίου «κρείττων ἢ σιγῇ» και ἐκπλησσομένη διὰ τὸ θράσος τοῦ τολμῶντος νὰ ἐπιστείλῃ φύλλῳ σεβάρῳ τῆς περιωπῆς τῆς «Ν. Ἡμέρας» τοιαῦτα μυθεύματα, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν νὰ ἐκφράσωμεν χάριτας πρὸς τὸν κύριον τοῦτον, ὅστις διὰ τῆς ἀνταποκρίσεώς του μᾶς ἔδωκεν ἰδεάν τινά τοῦ πανηγυρικοῦ, ὅστις ἠθέλει ἐκφωνηθῇ ἐν ἡ περιπτώσει πραγματικῶς μεγαλοπρεπῇ και ἄξια τοῦ παρελθόντος και τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλον-

τος τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς ἐγκαίνια ἐτελοῦντο. Δὲν νὰ τῷ ὀφείλωμεν χάριτας διότι παρέστησεν εἰς ἡμᾶς, ἔστω και φανταστικῶς και δι' ὀπτασίας θερινῶν ὀνείρων, ὅποιοι εἶδει νὰ εἶνε και νὰ γίνωσιν οἱ ἀληθεῖς Λευταί τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς και οἱ Ἡφαιστοὶ οἱ μέλλοντες ἀνὰ σφυρηλατήσωσιν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς πίστεως και τῆς πατρίδος ἀκμῶνι! τὰς νεαρὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν τῆς Ἡπείρου! Ἀλλ' εἰ μοι! τὰ γραφέντα και καλῇ τῇ πίστει δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Ν. Ἡμέρᾳ» ἐγράφθησαν κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν οἱ δὲ ἐκφραζόμενοι ἱεροὶ ποιηταί, μένουσι τὸ γεν νῦν ἔχον πόθοι μόνον και ὄνειρα. Εἴθε νὰ ἐπωφεληθῶσιν εὐλογικῶς τῶν νοουθεσιῶν ἐκείνων, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην αὐτῶν και νὰ ἀποβάλλωσι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον οἱ ὀλίγοι ἀμαρτωλοὶ! Χάριτας θὰ ὀφείλωμεν εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦτον, και τοι τόσον ὀλίγον, σεβασθέντα τὴν ἀλήθειαν.

ΔΙΑΦΗΜΕΡΑ

— Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀ. Νεκροταφείου προῆλθε: ἐτελέσθη ἐκ μέρους τῆς ἐπιτίμου κ. Σοφίας Τρικοῦπη μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν γονέων και τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Χαριλάου Τρικοῦπη ἐπὶ τῇ ἐνάτῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου. Πλήθος πολὺ παρίστατο κατὰ τὸ μνημόσυνον και τὴν ἐπακολούθησαν δέησιν ἐπὶ τοῦ τάφου.

Ἀνεχώρησεν ἐπ' ἀνερχόμενος εἰς Καβάλλα ὁ κ. Γ. Μαρμαρίτης.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας ὁ κ. Γ. Σκαρβέλης και ἀνεχώρησεν εἰς Μούλτην τοῦ Ζαγορίου.

— Τὸν Ἀδαμάντιον Τσατοῦλην ἀριστεύσαντα και πάλιν κατὰ τὰς πρακτικὰς εξετάσεις ἐν τῇ ἱατρικῇ Σχολῇ και λαβόντα τὴν ἄδειαν τοῦ μετέχουσιν τὸν ἱατρὸν μετ' ὅν βαθμὸν ἀρίστα, ἔπερ σπάνιον ὀνιζόμενον δι' οὗτω αἶσαν μέλλον συγχαίρομεν ἐκ καρδίας.

— Ἀνηγγέθη ἐκ Κονίστης ὁ θάνατος τοῦ Βασιλείου Καλογήρου ὅστις διεκρίνετο διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις περὶ τὴν ἱστορίαν και ἰδίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν δι' ἣν ἐτιμᾶτο και παρὰ τῶν ἐκαστῶν Μητροπολιτῶν Βελῶν. Ὁ θάνατός του θὰ βυθίσῃ εἰς λύπην τοὺς ἀπανταχοῦ Κονιστίώτας, οἵτινες θὰ θλιβῶσι και διὰ τοῦτο ἀναλογίζονται ὅτι ὁ μεγαλόπρεπος Νὰδς τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἀπώλεσε τὸν στόλον του τὸν ἀπὸ πεντακονταετίας ὡς κύριον μέλημα τοῦ βίου του τὴν εὐπρόπειαν τοῦ εἰρημένου Ναοῦ θεωρήσαντα, ὑπὲρ οὗ και ἀρξάμενος τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας του. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο πάνδημος λόγον ἐξείροντα πολλὰς ἀρετὰς του ἐξεφώνησεν ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἡγουμένιδης.

— Ἡ πόλις τοῦ Δελφίνου πρὸ ἐβδομάδος ἐβυθίσθη εἰς ἄρρητον λύπην. Ἡ σύζυγος τοῦ κ. Γεωργίου Μπαμῖχα τοῦ γνωστοῦ πράκτορος τῆς Αὐστριακῆς ἐταιρείας Δούδης εἰς Ἀγίους Σαράντα και ἀδελφοὶ τῶν ἐνταῦθα κ. Πέτρου και Βασιλείου Ζάππα προσβλήθησαν αἰφνιδίως ὑπὸ νόσου ἀπεβίωσαν. Ἡ μεταστάσις Πολυξένη Μπαμῖχα ἦτο ἀγαπητὴ τοῖς πᾶσι διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ἀρετὰς και τὴν ἑλληνικὴν μόρφωσιν. Ἀπεβίωσαν ἐν νεαρῶτάτῃ ἡλικίᾳ και ἐγκατέλειπε σύζυγον και τέκνα και ἄλλους συγγενεῖς ὀρηνοῦντας διὰ τὸν θάνατόν της.

— Ὑπὸ τὰς μᾶλλον σκληρὰς συνθήκας ἃς δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος ἀπεβίωσεν ἐν Βουκουρεστίῳ πρότινος ἡμερῶν ὁ ἐκ Κονίστης Νικόλαος Ἀναστασίου Μοιραῶλης ἀνὴρ ἀγαθὸς και φιλόπαινος ἐγκαταλείπων ἀπαρμυθῆτος μητέρα ἀδελφούς, σύζυγον και ἐν τέκνον.

— Ἀφίκετο ἐκ Κονίστης ἡ κ. Ἀγαθὴ Παναγιώτου Τόδουλου σύζυγος τοῦ πρὸ μηνῶν ἀποβιώσαντος ἐνταῦθα Παναγιώτου Τόδουλου.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας μετὰ τῆς συζύγου του Καλλιόπης ὁ κ. Βλάσιος Δαλαγιαννόπουλος και ἀνεχώρησε διὰ Πάπινχον. Ἀνεχώρησε διὰ Καλοῦ τὸν τελεσίφορον τῆς ἱατρικῆς, κ. Κωνσταντῖνος Βίκας και διὰ Τσερβάριον ὁ κ. Νικόλαος Σακελλαρίδης. Ἀφίκετο ἐκ Κάιρου ὁ ἐκ Βίτης κ. Χρόνης Βαταβίλης και ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίαν, ἐκ Σερβίας ὁ κ. Λεωνίδας Γκιλιάδης και ἀνεχώρησε δι' Ἀρτίσαν. Ἀνεχώρησε διὰ Σέρρας ὁ ἐκ Κάτω Σουδεῶν κ. Δημήτριος Γκράτζιος τελεσίφορος τῆς νομικῆς. Ἀφίκετο ἐκ Ἀρτίστης ὁ κ. Δημήτριος Παπανικολάου φαρμακοποιὸς και ὁ κ. Λάζος Μούδας, ὅστις ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην. ἐκ Ρουμανίας οἱ κ. κ. Δημήτριος και Τασούλας Γεωργίου και ἀνεχώρησαν διὰ Πάπινχον ἐκ Μακρῶν τοῦ Ζαγορίου οἱ κ. κ. Σωφ. Σπυρόπουλος, Μιχαὴλ Γκαράνης και Ἀθανάσιος Βανάκας οἵτινες ἀνεχώρησαν διὰ Καβάλλαν και ἐκ Καβάλλας ὁ κ. Ἀναστάσιος Βρανάλης ἀνεχώρησε δι' Ἄνω Σοχενά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Μαρ. Χαρτοῦμ—Σ. Σερ. Σχέντη (Αἰγύπτου).—Λ. Καμ. Ραιδεστόν.—Ἐλθῇθησιν, εὐχριστοῦμεν.—Κ. Μαρ. Λαγκαρά, ὁ κ. Χ. Γ. ἐμέτρησε σὺνδρὸν μὴν σας.—Γ. Ζ. Χανία ὁ κ. Α. Κ. μᾶς ἔφερεν ὡς σαυτὸς τὴν συνδρομὴν σας.